

poată lupta împotriva manierismului, ca și a oricăror forme de osificare de care sînt pîndite scenele mari.

Profesorul Ion Zamfirescu a rostit o alocuțiune, în care a replicat, printre altele, că trebuie ca fiecare teatru, să urmărească, prin studioul său, formularea unei doctrine sau a unui program spectacolologic; altfel nu ar fi posibile spectacole de valoare pe scenele mici. El a văzut studioul ca teatru-școală prin care publicul să fie instruit și educat, nu numai pentru îndrăzneala de a accepta noul, dar chiar pentru a-l configura la rîndu-i. O idee prețioasă a fost ca studiourile să sprijine poezia, aducînd în prim plan vocația actorului recitator. Printre altele, profesorul Ion Zamfirescu a formulat și primejdiile care pîndesc studioul de teatru, primejdiile reziduale ale activității sale specifice. Dintre ele subliniem: experimentalismul, esoterismul, speculativismul și intimismul. Au mai luat cuvîntul, aducînd precizări interesante sau adăugînd nuanțe noi la definirea conceptului de teatru de studio: Elena Sebeșan, de la Direcția artelor din C.C.E.S., Petre Popa, președintele Comitetului de Cultură și Educație Socialistă al județului Argeș, Th. Mănescu, redactor șef-adjunct al revistei „Teatrul“, Sergiu Nicolaescu, redactor-șef al revistei Argeș, Angela Ioan,

secretar literar la Teatrul Giulești, Dumitru Solomon, dramaturg, Carol Isac, secretar literar al Teatrului Bacovia din Bacău, Constantin Zărnescu, directorul teatrului din Pitești, și alții. În încheiere criticul Valentin Silvestru, după un scurt, dar relevant istoric al teatrului de studio (relevant pentru funcțiile sale actuale), a arătat că studioul are menirea de a atrage un public nou, care ocolește de obicei scena mare, și care, paradoxal, se află echidistant și neasemănător față de marele public; pe de o parte, publicul mai cultivat, iubitor de ultimele formații de teatru, și pe de altă parte publicul tînăr, cu un gust genuin, nepervertit de producții de serie. Ca atare, activitățile studioului trebuie stabilite în funcție de aceste categorii de public.

Participanții la colocviu: gazde și oaspeți și-au manifestat dorința ca această fructuoasă întîlnire, plină de învățăminte pentru teatrul nostru în general, să cunoască noi ediții, urmînd ca Piteștiul să devină orașul reședință al unor întîlniri sau festivaluri de teatru de studio anuale, sprijinind, astfel, propășirea teatrului românesc.

Constantin Radu-Maria

NOTE

Odobescu și teatrul

În 1965, Tudor Vianu iniția ediția academică Al. Odobescu, munca fiind continuată de profesorul Al. Dima, îngrijitorul tomului doi, care cuprinde tot scrieri literare și istorice. Aproape un deceniu va trece pînă ce vom avea sub priviri tomul patru, cuprinzînd **Tezaurul de la Pietroasa**, ediție monumentală, premiată de Muzeul literaturii române (1976). Azi citim tomul opt, ultimul îngri-

jit de regretatul Al. Dima, însumînd **Correspondența** (1847—1879). Planurile editoriale anunță, pentru acest an, tomul trei. Primim acest prim lot de corespondență (din cca 3.000 de foi) drept o restituire fără precedent în bibliografia clasicului Odobescu.

Secțiunea de corespondență privind teatrul, din perioada directoratului (1874—1877), inedită în depozitul Arhivelor Statului, Fond Teatrul Național, dezvăluie un extraordinar spirit administrativ, lucrînd decisiv la consolidarea încă tînărului „Teatrul cel Mare“ (să nu uităm că Odobescu, înfruntînd riscuri, a pus pe fronțispiciul teatrului, în 1875, numele de „Național“). Preocupat de repertoriul original, el se adresează lui Alecsandri, Millo, Wachmann, ministrului Maiorescu, lui V. A. Urechia, Comitetului teatrelor, în

numele unui înalt principiu de etică națională. Directoratul său, după cum reiese din corespondență, avea un rost patriotic, de consolidare, mai presus de iritățile clipei. Spiritul clasic al lui Odobescu triumfa și de această dată. În anul Independenței, succesorul, Ion Ghica, găsea terenul pregătit pentru înființarea visatei „Societăți dramatice“ — triumf tîrziu, dar sigur, al mai multor generații, al căror fel fusese de a așeza Teatrul Național sub controlul exclusiv al statului.

Cînd vom cunoaște toate actele directoratului Odobescu, vom putea studia un important capitol din istoria teatrului nostru — acela al instituționalizării depline a primei noastre scene.

I. N.